

договори, які уособлюють цю уніфікацію, доступні для участі всіх. Наприклад, до таких конвенцій відносяться:

1. Гаазька конвенція « Про міжнародне управління спадкового майна» 2 жовтня 1973 р.[3]. В цьому документі зазначається повноваження, загальні принципи управління рухомого майна, яке буде входити до сфери спадкування. Також регулюються питання про право якої держави зазначає про місце проживання спадкоємця пов'язані із видачою даного документа як міжнародне посвідчення адміністратора спадщини.

2. Вашингтонська конвенція від 26 жовтня 1973р.[3]. В ній містяться уніфіковані закони про міжнародний заповіт ,адже інші конвенції мають в собі уніфіковані колізійні норми, що стосуються спадкування. В даному документі зазначається у спадковому праві уніфікації матеріальних норм.

3. Гаазька конвенція від 5 жовтня 1961р.[3]. Саме в цій конвенції вказано великий вибір колізійних прив'язок, а також зазначено форми спадкових розпоряджень. Наприклад ,якщо форми будуть відповідати внутрішньому законодавству держави то заповіт тоді буде дійсний стосовно тієї форми.

Отже, у сфері міжнародного спадкування, уніфікація колізійних норм застосовується через укладення міжнародних договорів, а завершення відбувається запровадження таких норм у внутрішнє законодавство країн. Наразі в спадковому праві відбувається уніфікація переважно на регіональному та двосторонньому рівні.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про міжнародне приватне право» від 23 грудня 2022 року. Відомості Верховної Ради України. –2022.

2. Михайлів М.О. Уніфікація колізійних норм у сфері спадкових відносин.Часопис Київського університету права. 2019. № 2. С. 131-137.

3. Міжнародне приватне право : підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. за ред. проф. В. П. Жушмана та доц. І. А. Шуміло. Х. : Право, 2011.320 с.

Дуркало А.

студентка юридичного факультету

Західноукраїнського національного

університету

*Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
теорії права та конституціоналізму ЗУНУ,*

суддя у відставці

Бабкова Т. В.

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ МІЖНАРОДНО – ПРАВОВОГО ДОСВІДУ В НАЦІОНАЛЬНІ АКТИ РЕГУЛЮВАННЯ ЮРИДИЧНОЇ ЕТИКИ

Юридична етика є невід'ємною складовою для функціонування будь – якого юриста. В момент коли міжнародні глобалізація набуває все більшого юридично значущого фактору, юридична етика не залишається в стороні і імплементація міжнародно – правового досвіду в національні акти

регулювання юридичної етики набувають все більшого значення. Цей фактор гарантує не лише високий рівень професіоналізму, але і сприяє співпраці на та взаєморозумінні на міжнародному рівні.

Юридична етика завжди відігравала значну роль в здійсненні адвокатом, прокурором, суддею своїх службових обов'язків. Це обумовлюється тим фактором, що юридична діяльність, на відмінно від інших видів соціальної діяльності, характеризується більшим рівнем внутрішнього імперативу. Під внутрішнім імперативом мається на увазі професійну етику, термін професійної етики слушно трактується в науковій праці Бліхара В. С.: «Професійна етика – це вчення, що відображає всю сукупність правил поведінки певної соціальної групи на засадах загальнолюдських моральних цінностей із врахуванням особливостей професійної діяльності та конкретної ситуації, що фіксує моральний характер взаємовідносин, зумовлених чи пов'язаних із професійною діяльністю; історично сформована система моральних норм стосовно особливостей певних професій» [1, с. 37].

Впровадження міжнародно – правового досвіду в національні акти регулювання юридичної етики є важливим аспектом щодо відповідності національним стандартам вимог міжнародного рівня. Для доцільнішого розуміння міжнародно – правового досвіду слід надати його форми, оскільки міжнародно – правовий досвід, як і всі інші види правових інститутів, наділений своєю формою. Слушно зазначає М. В. Кравчук: «форма права - це спосіб зовнішнього оформлення правових норм, який засвідчує їхню державну загальнообов'язковість, тобто це способи, форми вираження і закріплення державної волі» [2, с. 226].

Отже, під міжнародно – правовим досвідом щодо регулювання юридичної етики слід розуміти Основні принципи незалежності судових органів, що були прийняті Сьомим Конгресом ООН, Декларація основних принципів правосуддя для жертв злочинів та зловживання владою та Мінімальні стандартні правила ООН, що стосуються відправлення правосуддя щодо неповнолітніх, керівні принципи щодо ролі прокурорів, які були прийняті Восьмим Конгресом ООН тощо. «Міжнародні стандарти професійної діяльності юристів містяться у деклараціях, рекомендаціях, резолюціях, директивах, інших міжнародно-правових документах, які ухвалюються в межах міжнародних організацій» [3, с. 1].

Імплементация міжнародно правового досвіду відбувається декількома способами: по – перше, ратифікація міжнародних угод, оскільки кожна країна може ратифікувати, тобто затвердити вищим представницьким органом державної влади, угоди або конвенції, які стосуються юридичної етики. По – друге, гармонізація законодавства, коли країна ратифікує міжнародні угоди, одночасно вона здатна вносити зміни до свого чинного законодавства. По – третє, участь у міжнародних організаціях, тобто країна може стати учасником таких міжнародних організацій як ООН або Ради Європи, де вони здатні спільними силами здійснювати вплив на подальшу правову регламентацію юридичної етики.

З якою метою здійснюється імплементация міжнародного досвіду щодо національних актів регулювання юридичної етики? По – перше, забезпечення високого рівня професійної підготовки, оскільки національний рівень він відстає від досконалості на відмінно від міжнародного, оскільки в другому були

здіяні два і більше держави – учасниці, тим самим правовий досвід в цій сфері є більш ширшим і доцільнішим. По – друге, створення консистентності та гармонізації, імплементація міжнародних стандартів допомагає створити консистентність та гармонізувати підходи до регулювання юридичної етики між різними країнами та регіонами.

Отже, підсумувавши вище зазначений матеріал можна зробити висновок, що імплементація міжнародно – правового досвіду в національних актах регулювання юридичної етики є надзвичайно важливим аспектом забезпечення професіоналізму, компетентності та ефективності юридичної діяльності. Національний рівень є ефективним, оскільки він зосереджений на конкретній правовій системі і тим самим всю свою законодавчу діяльність зосереджує в конкретному середовищі, на відмінно від нього міжнародно правовий досвід юридичної етики є більш масштабнішим поняттям та правовим інститутом, оскільки він є результатом діяльності двох і більше держав – учасниць, які в спільній праці об'єднали свій досвід і надали йому конкретної правової форми з метою подальшого його застосування та вдосконалення.

Список використаних джерел

1. Бліхара В. С. Професійна етика юриста: навчально – методичний посібник. Львів : ПП «Арал», 2018. 108 с.
2. Кравчук М. В. Теорія держави і права(опорний конспекти) : Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. 3-є вид., змін. й доп. Тернопіль: ЗУНУ , 2020. 524 с.
3. Міжнародні стандарти юридичної діяльності. *ftplec.nlu.edu.ua*. URL: <https://is.gd/FIOLzQ> (дата звернення: 08.05.2024).

Романюта І.

*студентка юридичного факультету
Західноукраїнського національного
університету.*

*Науковий керівник: к.ю.н., доцентка,
доцентка кафедри міжнародного права
та міграційної політики ЗУНУ*

Саванець Л. М.

ПРОБЛЕМИ УНІФІКАЦІЇ КОЛІЗІЙНИХ НОРМ У СФЕРІ ПРИВАТНОПРАВОВИХ ВІДНОСИН

Ще з племінних часів люди поділялись на “своїх” та “чужих”. Після розвитку цивілізації “чужих” почали називати іноземцями, а держава, в якій вони перебували, надавала їм певні права. Але як тільки виникав юридичний факт, поставало питання - право якої держави підлягає застосуванню до таких правовідносин? Звісно думки у кожній державі розходяться, саме тому й виникають колізійні норми. Науковці та юристи по всьому світу займаються створенням єдиної системи таких норм, задля полегшення життя людей. Проте для успішного результату виникає питання, з якими проблемами можна стикнутись уніфікуючи колізійні норми?